

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 4-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 47 (177)

Субота, 21 листопада 1970 року

Ціна 2 коп.

ХАЗЯЙСЬКЕ ОКО ОРГАНІЗАЦІЇ

Невід'ємною рисою ленінського стилю партійного керівництва є контроль за проведенням у житті політики партії, її рішень і вказівок, організація і виконання справ. Єдність слова і діла, максимальна зосередженість на виконанні намічених заходів — обов'язкова умова успіху. Не випадково у ленінських роботах перших років Радянської влади часто і наполегливо підкреслюється необхідність вимогливого контролю за виконанням прийнятих рішень. «ПЕРЕВІРЯЙ ЛЮДЕЙ І ПЕРЕВІРЯЙ ФАКТИЧНЕ ВИКОНАННЯ ДІЛА — в цьому, тільки в цьому тепер суть всієї роботи, всієї політики», — говорив Володимир Ілліч [Твори, т. 33, стор. 191].

В сучасних умовах, коли партія спрямовує зусилля мільйонів на успішне проведення в життя рішень XXIII з'їзду партії і Пленумів ЦК КПРС, роль контролю незмінно підвищується. Важливо, щоб він був постійно діючим, всеосяжним, здійснювався знизу доверху, сприяючи усуненню помилок, недоліків, виборів найкращих, найправильніших шляхів для досягнення поставленої мети.

Партійні організації застосовують різноманітні форми пере-

вірки виконання директив партії і уряду, власних рішень. Як показує багаторічний досвід, добре зарекомендували себе постійні комісії первинних парторганізацій, які здійснюють контроль господарської діяльності адміністрації згідно з Статутом КПРС.

Таких комісій у первинних парторганізаціях країни налічується тепер більш як сто тисяч. Об'єднуючи до мільйона комуністів, вони дають можливість партійним бюро і комітетам конкретно займатись актуальними питаннями розвитку виробництва, вишукувати і приводити в дію внутрішні резерви, залучати до перевірки виконання широкі маси трудящих.

Тепер первинні парторганізації зосереджують зусилля колективів на розв'язанні найважливіших завдань, поставлених груднем 1969 р. і липнем 1970 р. Пленумами ЦК КПРС, широко розгортають змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду партії. В цих умовах, природно, до роботи комісій по здійсненню права контролю господарської діяльності ставляться підвищені вимоги. Зараз найголовніше для них — посилити свій вплив на виконання підприємствами і бу-

довами завдань п'ятирічки і соціалістичних зобов'язань, усіма засобами сприяти дальшому розвитку виробництва, зміцненню державної і трудової дисципліни, суворому додержанню режиму.

При формуванні комісій недопустимі поспіх, формальний підхід. Положення про комісії рекомендує створювати їх по різних напрямках роботи залежно від специфіки підприємства і конкретних завдань. В умовах економічної реформи плідно працюють і дають багато користі, наприклад, комісії по контролю за впровадженням нової техніки, зниженню собівартості продукції і виконанню планів одержання прибутку. Багато парторганізацій націлюють увагу комісій на перевірку реалізації пропозицій, внесених трудящими під час обговорення відомого Листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

Комісії по здійсненню права контролю господарської діяльності адміністрації поставлені на передній край боротьби за проведення в життя економічної політики партії. Поліпшення їх роботи — одна з умов успішного розв'язання на-сущих господарсько-політичних завдань.

За високі показники, досягнуті на честь 53-х роковин Великого Жовтня, Сумський обласний комітет КП України, обласним та обласна рада професійних спілок занесли на обласну Дошку пошани колектив Конотопського УВП.

На фото: Віра РУДЕНКО, ударниця комуністичної праці цього УВП, завдання постійно виконує на 120—130 процентів.

Закінчивши особисті зобов'язання восьмої п'ятирічки, В. Руденко працює в рахунок 1971 року.

На сторожі миру

У День Ракетних військ і артилерії наша Батьківщина вшановує доблесних артилеристів, які вкрили свої бойові прапори невмирущою славою на фронтах громадянської і Великої Вітчизняної воєн, ракетників, які піднесли вогню нову могутність армії на небу ваву висоту, робітників, техніків та інженерів оборонної промисловості, працюючих створюючи першокласну бойову техніку.

Свою зрілість і величезну вогню нову силу радянська артилерія яскраво продемонструвала на полях битв Великої Вітчизняної війни. У липневих боях 1941 року, наприклад, у районі міста Солць тільки за 7 днів боїв артилеристи 70-ї орденна Леніна стрілецької дивізії разом з піхотою спалили і підбили близько 150 танків, знищили велику кількість вогневих засобів, бойової техніки і живої сили противника.

Видатну роль відіграла наша артилерія у битві за Сталінград. До 19 листопада 1942 року на трьох фронтах, які захищали волзьку твердиню, було зосереджено 198 артилерійських і мінометних полків, які мали на озброєнні 13,5 тисячі гармат і мінометів, 1.250 «Катюш». На ворога було обрушено шквал вогню. Ось як згадує про це колишній командир саперного батальйону нацистської армії Г. Вельц: «Залпи зливаються воедино, по позиціях прокочуються жахливий, як кінець світу, вогненний вал, навколо самий суцільний гуркіт і виття. Все тремить і дрижить так, що ніхто неспроможний втертися на ногах... Минає півгодини — вогонь не стихає, потік смертоносного металу не вщухає. З усіх боків рветься смерть і руйнування... А вогнен-

на хвиля все нарастає і котиться вперед. Ось вже перевершено все мислиме, свідомість і почуття відмовляються сприймати те, що відбувається. Усім еством відчуваєш лише жах»...

Коли на ознаменування заслуг артилерії у Великій Вітчизняній війні встановлювався День артилерії, датою всенародного свята було обрано 19 листопада — день початку нашого контрнаступу під Сталінградом.

Неперевершена майстерність, безмежна мужність, готовність до самопожертви в ім'я перемоги над ворогом — якості, властиві радянським артилеристам. Слава їх не померкне ніколи. Хто не пам'ятає емблему винищувачів танків — оксамитовий чорний ромб з перехрещеними золотими гарматами? Це вони, винищувачі танків, вистояли перед фашистськими «пантерами» і «тиграми». І не тільки вистояли, але й успішно знищували їх.

Масовий героїзм виявили артилеристи в боях, наприклад, на Курській дузі. На початку липня 1943 року, намагаючись прорватися до Фатежа і Курська гітлерівці кидали в запеклі атаки сотні танків. Першою на їх шляху опинилася 1-а батарея капітана Г. І. Гішова. Вступивши в нерівний бій, наші артилеристи знищили 23 ворожих танки. Вони всі загинули, але через свої бойові порядки фашистів не пропустили. Так само стійко, на смерть билась їх товариші з 6-ї і 7-ї батарей, якими командували старші лейтенанти В. П. Герасимов і Н. Н. Грипась. Вони підбили ще 26 танків і примусили ворога відійти у вихідне положення.

Понад 1.800 артилеристів за героїзм і мужність удостоєні звання

Героя Радянського Союзу, більш як 1 мільйон 600 тисяч нагороджені орденами і медалями. За виняткову мужність, доблесть і військову майстерність багато частин і з'єднань було перетворено в гвардійські, нагороджено бойовими орденами, на їх прапорах золотом засяяли почесні найменування.

Минуло чверть століття після закінчення другої світової війни. Агресивні кола імперіалістичних держав не вгамовуються: то в одному, то в другому районі земної кулі чинять вони воєнні авантюри, проливають кров багатьох народів. У такій обстановці ми змушені зміцнювати обороноздатність Радянської країни, всієї соціалістичної співдружності.

Сила Ракетних військ і артилерії також в людях. Партія, народ довірили ракетникам і артилеристам грізну зброю, складність якої вимагає від них високої технічної підготовки. Воїни прекрасно розуміють, що добрі знання бойової техніки — запорука успішних дій в бою. Свої завдання вони виконують, як і всі радянські воїни, пліч-о-пліч з ракетниками й артилеристами армій країн Варшавського Договору. Радянські воїни і воїни братніх країн це добре продемонстрували на недавно проведених навчаннях «Братерство по зброї».

Виховані Комуністичною партією, ракетники й артилеристи вірні бойовим традиціям героїв Великої Вітчизняної війни. Їм властиве почуття патріотизму, найвищої відповідальності в захисті соціалістичної Вітчизни від будь-якого посягання агресора. Вони завжди насторожі, в бойовій готовності, пильно стережуть мирне небо Батьківщини.

П. ДУНАЄВ.

З ДУМАМИ ПРО 1971-Й

Завершується останній рік восьмої п'ятирічки, рік, в якому радянський народ відзначив 100-річчя з дня народження В. І. Леніна новими трудовими перемогами. Трудящі України широко розгорнули соціалістичне змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України.

Колективи підприємств Українського товариства глухих достроково завершили виробничі завдання п'ятирічки і нині наполегливо працюють над завершенням програми 1970 року — доказом цього є вчасне виконання виробничого плану десяти місяців.

Погляди і думи колективів УВП тепер звернуті у рік прийдешній. За почином колективу Донецького УВП — про дострокове закінчення завдань першого кварталу наступного року на честь XXIV з'їзду КПРС — всі підприємства системи Товариства взяли підвищені зобов'язання, намітили конкретні заходи до їх практичного здійснення.

Ці турботи про майбутній рік зрозумілі і своєчасні тому, що на окремих підприємствах в окремих місяцях через неоперативність адміністрації мала місце штурмівщина.

У першу чергу це відноситься до адміністрації Миколаївського учбово-виробничого підприємства. На V пленумі Центрального правління УТОГ вказувалося на серйозні промахи в організації роботи цього підприємства. З тих чи інших причин Запорізьким (травень, липень) та Івано-Франківським (березень, вересень), Сімферопольським (лютий, липень і перше півріччя), Полтавським-2 (липень, жовтень) та іншими учбово-виробничими підприємствами не виконувались виробничі завдання.

Думаючи про наступний рік, адміністраціям цих підприємств у першу чергу потрібно розробити такі заходи, які б виключали усяку можливість невиконання виробничих завдань. Це не просто,

і це безумовно необхідно, коли ми хочемо бути не голосливими.

Одним із перших існів робіт підприємств прийматиме зима, — про підготовку до якої мова йде ще з весни. На жаль, у цій справі не скрізь і не все ще зроблено. Якщо швейні підприємства у більшості своїй забезпечені складськими приміщеннями, то цього не можна сказати про мебельників. У складних погодних умовах їм доводиться мерзлу з-під снігу деревину різати, сушити.

До цього часу не впоралися з підготовкою до роботи в зимових умовах на Миколаївському учбово-виробничому підприємстві. Тут ще тільки збираються встановлювати бойлер (водопідігрівач). Не закінчили ще встановлювати парові котли і на Лебединському УВП, бракує складських приміщень для сировини Слов'янському та іншим підприємствам.

Одним з найголовніших завдань адміністрації УВП є завдання: досконало, із знанням справи проаналізувати, зробити точні економічні розрахунки, які б виключали можливість зриву виробничих завдань, забезпечували ритмічну роботу підприємства з першого дня нового року.

Всю цю роботу потрібно вести у тісному контакті з усім робітничим колективом, треба справу поставити так, щоб кожний робітник міг внести свою частку у цю важливу справу, міг висловити свої зауваження, пропозиції, — це дуже важливо, бо колективне вироблення таких завдань накладає і колективну відповідальність за їх виконання.

Чимале значення для успішного виконання завдань майбутнього року має робота з кадрами. Тільки на основі широко розгорнутого соціалістичного змагання в кожному цеху, дільниці можна і потрібно мобілізувати увесь колектив на виконання поставлених завдань і гідну зустріч чергових партійних з'їздів.

ВИСОКА НАГОРОДА

ПЕРЕМОЖЦЯМ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ

Колектив Донецького учбово-виробничого підприємства — переможець у соціалістичному змаганні підприємств Товариства за підсумками роботи III кварталу.

З цієї нагоди нещодавно на урочистих зборах колективу вручено перехідний Червоний Прапор Міністерства соціального забезпечення УРСР і Української ради професійних спілок.

На фото: заступник голови президії ЦП УТОГ М. І. НЕПЛЮЙ вручає директору Донецького УВП О. М. ФУДИМУ високу нагороду.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

ДОБРИЙ ПОЧАТОК

Після закінчення Гомельського машинобудівного технікуму Василь Христенко здобув спеціальність техніка-технолога і прийшов працювати на Одеське УВП-3.

Спочатку він був токарем у цеху. За короткий строк Василь досконало опанував цією професією, а тепер вже трудиться майстром токарно-арматурної дільниці. Продукція, що тут виробляється, йде не тільки на внутрішній ри-

нок, але й експорт, в країни Європи та Азії.

Немає потреби доводити, яку важливу роль відіграє на виробництві майстер. Від його знань, вміння по-господарському ставитися до справи, багато в чому залежить добра справа підприємства. А дільниця, якою керує В. Христенко, дає більше половини плану підприємства.

Василь гаряче вболіває за виробничі справи на УВП. Якщо в кого-небудь з молодих робітників щось не виходить, то він неодмінно покаже, допоможе.

В. Христенко не тільки хороший майстер, але й активний учасник багатьох громадських справ. Він

секретар комсомольської організації, член місцевого комітету, агітатор, спортсмен. Є у Василя заповітне мрія — здобути вищу освіту.

У ці дні наше підприємство разом з усією країною готується гідно зустріти XXIV з'їзд КПРС. На токарно-арматурній дільниці, якою керує В. Христенко, гаряче кипить соціалістичне змагання. Робітники прагнуть не тільки виконати, а й перевиконати взяті соціалістичні зобов'язання.

М. ГОРЕВА.

Заступник директора Одеського УВП-3 по навчально-виховній роботі.

ЛЮДИ

Нещодавно мені довелося побувати в Ізмаїлі на Одещині. Оглянувши місто і його визначні місця, я завітав до будинку культури глухих. Хотілося довідатися, як живуть члени нашого Товариства? Що нового в них?

ПРИДУНАЙСЬКОГО

Директор будинку культури буди у від'їзді і про діяльність культзакладу розповіла перекладач П. І. Касаткіна.

Вечоріло. Після трудового дня на вогник до будинку культури почали сходитися члени Товариства. То були робітники державних підприємств. Коли відвідувачі зібралися, П. І. Касаткіна познайомила мене з ними і розповіла про кожного з них.

Понад 25 років трудиться на тарному заводі А. М. Терещенко. Незважаючи на свої 58 років, він систематично виконує норми виробітку на 115—120 процентів. А недавно сумлінному трудівникові присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Не відстає в своїй роботі і токар судноремонтного механічного заводу І. В. Корнієнко. 135 процентів — така в нього норма виробітку при відмінній якості роботи.

Крацюю швеєю фабрики індивідуального пошиття зарекомендувала себе Є. П. Мінчева. Ударно трудиться подружжя Войтенків. Ліда — швея, а Борис — фрезерувальник судноремонтного заводу. За високі виробничі показники їм присвоєно високе звання ударників комуністичної праці.

Особливо тепло розповіла П. І. Касаткіна про подружжя Деркачових, що є найбільш активними

членами нашого Товариства. Є. В. Деркачов — токарь ремонтного заводу. Норми виробітку він систематично виконує на 140—150 процентів. За активну громадську роботу його вже неодноразово нагороджували грамотами.

На фабриці індивідуального пошиття одягу Р. Г. Деркачова користується великою повагою за

свої роботящі руки. Норми виробітку вона також систематично виконує на 130—140 процентів.

— Подружжя Деркачових подає нам приклад не тільки наполегливої праці, — сказала Касаткіна, — але й добре продуманої

КРАЮ

організації відпочинку та виконання громадських доручень.

Наступного дня я виїхав до м. Татарбунари. Там трудиться член нашого Товариства В. С. Кравченко. Він працює трубоукладальником на спорудженні зрошувальної системи тресту «Дунайводбуд». Щомісячний заробіток Кравченка становить понад 200 карбованців. За сумлінну роботу йому присвоєно звання ударника комуністичної праці, а в ленінські ювілейні дні його було нагороджено медаллю «За трудову доблесть».

— Рідна Комуністична партія створила для нас усі умови, щоб ми могли вільно жити і працювати, — продовжував Кравченко. — У відповідь на це піклування я взяв підвищені соціалістичні зобов'язання, щоб гідно зустріти XXIV з'їзд КПРС. Свого слова дотримую.

І. КОЛОМИЧЕНКО.

Ізмаїл-Татарбунари.

КОНЦЕРТИ САМОДІЯЛЬНИХ АКТОРІВ

Виїзди агіткульбригади Івано-Франківського Будинку культури для обслуговування глухих сел став традицією. Як старих друзів зустрічають наших самодіяльних акторів трудівники колгоспних ланів. Виступи їх проходять в переповнених залах сільських клубів. Тут бувають керівники партійних і громадських організацій.

Концертна програма складається з 20 номерів — літературної композиції «Говорять загиблі ге-

рої», пантоміми, віршів, танців, еквілібристики, жонглювання. Незмінним успіхом на концертах користуються виступи лауреатів республіканських фестивалів М. Хохуліна та Г. Смижук, молодих акторів Городнюка, Шаркадій, Приймака, Дзядика, Косько.

Нині самодіяльний колектив готує для сільських трудівників нову програму.

О. КРАЙКІВСЬКИЙ.

Наші активісти

Щодня, коли відчиняються двері бібліотеки при Дніпропетровському обласному Будинку культури, місця в читальному залі займають робітники УВП і компактних груп на державних підприємствах міста.

Про деякого з них хоча більш детально розповісти.

Активним читачем бібліотеки з 1955 року є Григорій Іванович Чуйкін. В його читачському формулярі ви знайдете не тільки твори письменників, але й назви книг політичної літератури, з питань географії, мистецтва та інших галузей знань. Є що розповісти Григорію Івановичу, тому й не дивно, що його бесіди члени нашого Товариства сприймають з великим задоволенням.

Не менш активним читачем бібліотеки є й Р. Я. Гольдман. Він завжди бере участь у всіх заходах

бібліотеки. Незважаючи на пенсійний вік, він щодня заходить до бібліотеки, розповідає відвідувачам про новинки літератури.

Активну участь у роботі бібліотеки беруть також читачі Н. Ібрагімова, Л. Івенко, П. Лідіна та інші.

Л. ГВІЗДОК.

Бібліотекар.

м. Дніпропетровськ.

КНИЖКОВІ ПЕРЕСУВКИ

Добре поставлена пропаганда художньої літератури в первинній організації УТОГ села Стара Буда, Шосткинського району на Сумщині. Голова первинної організації УТОГ Євгенія Сафронова постійно турбується, щоб кожному книжку прочитати якомога більше читачів.

Завідуючи на громадських засадах книжковою пересувкою, від біб-

ліотеки Шосткинського міжрайвідділу, Є. Сафронова дбайливо й уміло підбирає літературу читачам.

Книжковими пересувками завідують на громадських засадах і активні помічники бібліотеки — голови багатьох первинних організацій УТОГ.

А. ДОВБИШ.

Резервіст бригади — це майстер на всі руки. Коли потрібно, він повинен замінити будь-якого робітника на будь-якій технологічній операції. То ж резервісти — найбільш досвідчені, кваліфіковані робітники. Такою і є Софія Литвин, ударниця комуністичної праці першої швейної бригади Полтавського УВП-1.

ЗВІТНІ ЗБОРИ

Недавно у первинній партійній організації Кіровоградського УВП відбулися звітно-виборні партійні збори. Комуністи обговорили роботу бюро за звітний період. Поряд з тією важливою роботою, яку провело бюро, було відмічено і ряд недоліків. Особливу увагу було звернуто на поліпшення трудової і технологічної дисципліни, якості продукції. Комуністи накреслили конкретні шляхи вправлення недоліків.

Наприклад, на Кіровоградському УВП ще є плінність кадрів, що негативно впливає на ритмічність роботи підприємства. Вирішено систематично проводити в обласному будинку культури вечори трудової слави, вечори зустрічей з ветеранами. Обладнати тут куточок, в якому висвітлювати роботу УВП.

С. КОСТЕНКО.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «НАШОГО ЖИТТЯ»

«...ЯК МОКРЕ ГОРИТЬ»

Під таким заголовком у номері 40 газети «Наше життя» від 3 жовтня 1970 року була надрукована критична кореспонденція, де йшла мова про незадовільний стан культмасової роботи Кіровоградського Будинку культури глухих. Зокрема, говорилося про те, що мало читается лекцій, не проводиться мімічні перекази художньої літератури та інше. Як наслідок, будинок культури мало хто відвідує.

Бюро первинної партійної організації Кіровоградського учбово-виробничого підприємства 20 жовтня розглянуло критичну кореспонденцію, повідомила редакції секретар парторганізації С. Никифорова. Факти, наведені в статті, підтвердилися. Рішенням партбюро директору будинку культури А. Куроп'ятникову вказано на недопустимість подібних випадків у майбутньому. Голові Кіровоградського облвідділу УТОГ К. Спортесменом також вказано на недостатню практичну допомогу і слабкий контроль будинку культури з боку облвідділу.

В свою чергу, адміністрація Кіровоградського Будинку культури разом з правлінням та радою будинку культури провели розширене засідання, на якому теж обговорили кореспонденцію «Як мокро горить» і накреслили ряд заходів для покращання культмасової роботи. Ось деякі з них:

1. Широко розгорнути лекційну пропаганду за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України.
2. Систематизувати роботу гуртків художньої самодіяльності.
3. Докорінно поліпшити роботу бібліотеки: знайомити читачів з новинами художньої літератури, систематично вштовпувати мімічні перекази тощо.
4. Плани роботи будинку культури складати разом з активом.
5. Тематичні плани вивішувати не лише в будинку культури, а й на УВП, в гуртожитку, в компактних групах.

МОВА СПРИЙМАЄТЬСЯ... РУКАМИ

Невеликий елегантний апарат, що нагадує транзисторний радіоприймач, на відміну від звичайних, одно- і двотелефонних слухових апаратів, має третій телефон — «кістковий». Це вібратор, який затискується у кулаці: осередки особливо високої, так званої, «тактильної» чутливості, як показали дослідження, розміщені у долонях і біля грудної клітки. Виявляється,

навіть при повній втраті слуху можна з допомогою сигналів-коливаль спеціального вібратора сприймати мову... руками.

Розробив і випустив експериментальну партію цих оригінальних установок відділ слухового протезування Ленінградського протезно-ортопедичного підприємства спільно з Дніпропетровським центром розвитку мови і слуху.

Новий апарат, сконструйований на основі досягнень електроніки, пише газета «Ленінградська правда», може не тільки протезувати слух, подібно до звичайного слухового апарата, а це незамінний технічний засіб тренування, що дає можливість розвивати слух і мову. Позитивні результати,

одержані при експериментальних тренуваннях у Дніпропетровській школі-інтернаті для глухих, дали відрадні результати. Відкривається можливість різко скоротити глухоту і розладнання мови, особливо у дітей з великою втратою слуху.

Заслужений діяч науки, директор Московського науково-дослідного інституту вуха, горла і носа, професор Н. Бобровський і завідувач лабораторією патофізіології, професор Б. Сагалович високо оцінили новинку: «Прилад досить простий, нескладний у користуванні, його можна рекомендувати для широкого застосування».

(Робітничка газета) від 15 листопада 1970 року).

НА ОПТОВО-ПРОМИСЛОВОМУ ЯРМАРКУ

РЕПОРТАЖ

З 9 по 17 листопада в Києві в приміщенні Палацу спорту проводився республіканський оптово-промисловий ярмарок швейних, трикотажних, панчішно-шкарпетних виробів та головних уборів. В ньому взяли участь понад 200 підприємств Міністерства легкої промисловості УРСР — швейні об'єднання, фірми та будинки моделей. Вони експонували більш як 12 тисяч зразків різних виробів, які виготовлятимуться в 1971 році.

Представляли на оптово-промисловому ярмарку свої вироби і 23 підприємства системи УТОГ. Розміщувалися вони майже в центрі ярмарку. Можливо тому біля виробів наших підприємств спостерігалося найбільше поживлення покупців. Одні вибирали необхідну їм продукцію, інші — складали вже договори на постачання даної продукції фірмам, базам, об'єднанням. В загальний гомін присутніх влітали стукіт арифмометрів. Тут відразу ж можна було дізнатися про кількість замовлених покупцями виробів на тому чи іншому підприємстві та адреси організацій, куди вони поставлятимуться протягом всього наступного року.

— На ярмарок ми привезли, — розповідає Георгій Федорович, — найрізноманітніші вироби, які виготовляємо. Зокрема, трикотажну білизну з начосом для чоловіків, жінок та дітей, спортивні дитячі шаровари, майки тощо. Всього понад 10 моделей різних виробів. Свою продукцію ми будемо поставляти Вінницькій, Житомирській, Волинській та Хмельницькій базам фірми «Одяг» на суму, що складає 3 мільйони 550 тисяч карбованців. Слід сказати, — продовжує далі Г. Сгібнев, — що кількість баз, котрі отримуватимуть наші вироби в наступному році, значно збільшилася. Відповідно, зріс і асортимент виробів. В 1971 році будемо виготовляти нову дитячу білизну, білизну для чоловіків, спортивні шаровари для дівчаток і хлопчиків.

Житомирці представили на республіканський ярмарок близько 20 швейних виробів з нетканних, напівшерстяних і шерстяних тканин для дітей дошкільного віку, куртки і брюки на ватині для дорослих. Свою продукцію в наступному році вони поставлятимуть базам чотирьох територіальних управлінь, базі Міністерства культури, Укрголовспецбуду, Укрміж-

колгоспбуду та іншим на суму біля 3 мільйонів 745 тисяч карбованців. Вироби Житомирського учбово-виробничого підприємства користуються широким попитом, ось тому і кількість покупців на них на 1971 рік зросла вдвоє.

А покупці все підходять. Ось до утіговців завітали представники Харківського територіального управління та Укрспецпостачбуду. Їм пропонують нові моделі спецодягу для будівельників і такелажників головний інженер Херсонського УВП Л. Середа, старший інженер швейного виробництва ЦП УТОГ Т. Якуба, начальник швейного сектору Проектно-

конструкторського бюро УТОГ І. Юстман. Покупці довго і прихильно, як і буває на кожному ярмарку, оглядають нові моделі, звіряють їх з гостівськими, одні відхиляють, інші згодні придбати для своїх будівельників. Тут же на місці вирішується, котре з підприємств візьметься за виготовлення даного спецодягу. Укладається угода на потрібну кількість. Нову модель спецодягу для майстрів-монтажників пошиватимуть сумчани і херсонці, новий спецкостюм, що виготовлятиметься на Кам'янець-Подільському учбово-виробничому підприємстві, поставлятиметься Донецькому територіальному управлінню.

Досить оперативно, за три дні, закінчили ярмаркування конотопці. Про те, як пройшов ярмарок та куди саме надходитиме продукція Конотопського УВП, я попросив розповісти головного інженера цього підприємства Н. Дикленко.

— Спецодяг, який ми виготовляємо, — сказала вона, — добре зарекомендував себе. Він має хороший зовнішній вигляд, гігієнічний. Тому і користується великим попитом. На нинішній республіканський ярмарок ми привезли дві нові моделі спецодягу — жіночий костюм і плащ. Вони сподобалися нашим покупцям. Свої вироби направлятимемо п'яти базам України.

Хід нинішньорічного оптово-промислового ярмарку прокоментував начальник планово-економічного відділу Центрального правління УТОГ І. Фомовський:

— Насамперед я хочу сказати те, що ярмарок пройшов досить успішно. Якщо порівняти його з

минулорічним, то результати закуплених швейних і трикотажних виробів в наших підприємств говорять самі за себе. Вони складають на 8 мільйонів карбованців більше, ніж торік. На ярмарку експонувалися більш як 20 нових моделей. Лише цих моделей продано на 1 мільйон 357 тисяч карбованців. Особливо в цьому відзначилося Харківське УВП-2, котре на ярмарок представило 6 моделей плащів жіночих, а також нові моделі різних дитячих виробів із болоні і креп-марокену. Львівське учбово-виробниче підприємство № 1 експонувало 7 нових моделей сорочок чоловічих із шовку, лавсану і шерсті.

Ярмарок ніби грав всіма барвами веселки. Вперше швейні підприємства системи УТОГ виготовлятимуть спецодяг із різнокольорових тканин. До цього пошивали спецодяг лише з темних тканин.

Менш активно проводили ярмарок представники Полтавського, Дніпропетровського, Івано-Франківського, Сімферопольського, Ужгородського та ряду інших швейних і трикотажних підприємств системи УТОГ. Вони завчасно не знали своїх покупців і тому даремно витрачали дорожні й інші час, виглядаючи їх. Деякі запропоновані ними моделі мають поганий естетичний вигляд і, не дивно, що договори на них покупці складали неохоче. Добре зробили ті підприємства, котрі нові моделі розробляли, маючи на них попередню домовленість зі своїми покупцями.

І ще слід зауважити, що організатори ярмарку виробів наших підприємств, у порівнянні з іншими, недостатньо подбали про її загальне оформлення.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.

На фото: (внизу) загальний вигляд експозицій швейно-трикотажних виробів учбово-виробничих підприємств УТОГ, (ліворуч) оформляються договори, скоректовуються плани, іноді доводиться і на ходу вирішувати ділові справи працівникам планового відділу ЦП УТОГ і замовнику (фото вгорі).

Про тих, хто створює добротний одяг

Ярмарок. Сотні людей переходять з місця на місце, оглядають виставлену продукцію, прикидають, прицінюються, зважують — це покупці. Серйозні і заклопотані, втомлені від денної строкатості людської одягу, безперервного гомону, незрозумілого для себе самого нетерпіння чекають на по-

купців — це представники підприємств.

Зрештою — день-два — усе влаштовується, обидві сторони задоволено скріплюють договори підписами, хукають на печатки... і ділу кінець: на 1971 рік поставка продукції розподілена.

Тепер, як і до цього, слово за тими, хто створює красивий і зручний одяг. Навряд, чи варто говорити про те, що на кожному із 23-х швейних і трикотажних підприємств Товариства є свої моделісти, лекальники, швей-мотористи, трикотажниці — майстри «Золоті руки», «Краща за професією», ударники і ударниці комуністичної праці. Є такі люди на УВП, це вони йдуть в авангарді соціалістичного змагання, це вони постійно шукають нових, зручних і красивих моделей одягу, який би задовольняв вимогливий попит покупців. Серед них немало раціоналізаторів і винахідників. І можна без перебільшення сказати, що успіх на республіканському оптово-промисловому ярмарку у значній мірі залежав від цієї великої, здруженої сім'ї. Це їхніми руками створений такий красивий, добротний одяг.

...Микола Максимович Кашин — розкрійник тканин Слов'янського учбово-виробничого підприємства. За 10 років праці на цьому підприємстві він набув чималий виробничий досвід. Ударник комуністичної праці докладає немало зусиль до того, щоб максимально

використати кожен сантиметр тканини і зберегти при цьому повноцінність крою.

Ярослава Сельвестр прийшла на Львівське учбово-виробниче підприємство № 1 із школи-інтернату в 1966 році. Спочатку вчилася в групі виробничого навчання, наполегливо опановуючи масовою професією швейниці, а потім включилася в трудовий колектив підприємства — стала швеєю-мотористкою у бригаді Ф. Антонової. Тепер вона майстер своєї справи, ударниця комуністичної праці. Нині Ярослава щодня виконує виробничі завдання на 125—130 процентів.

У ПОВНІЙ ГОТОВНОСТІ

З кожним днем все відчутніше дає про себе знати зима, але її подихи не страшні для трудівників Черкаського учбово-виробничого підприємства. До роботи в зимовий період тут підготувалися завчасно.

Ще влітку на УВП було створено спеціальну комісію, до складу якої ввійшли спеціалісти та робітники підприємства. Вони провели обслідування всіх виробничих приміщень та обладнання. На основі матеріалів їх перевірки було складено план заходів підготовки до зими, намічено строки виконання тієї чи іншої роботи, закріплено відповідальних осіб.

Чітка організація праці дала можливість вчасно провести необхідний об'єм намічених робіт.

У період підготовки до зими на підприємстві велику увагу було приділено утепленню виробничих та побутових приміщень. Тут провели ремонт покрівлі загальною площею понад 2 тисячі квадратних метрів, заклали вікна, заздалегідь перевірили опалювальну систему в цехах, побутових приміщеннях та робітничому гуртожитку.

Довгий час розкрійний цех

по заготівлі деталей для меблів розміщувався в дощаному холодному приміщенні. В нинішньому році господарським способом УВП спорудило нове капітальне приміщення площею понад 300 квадратних метрів. Тепер в цьому приміщенні йде монтаж обладнання.

Сушильні камери підприємства — одне з вузьких місць у виробництві меблів. Щоб усунути це, в період підготовки до зими було проведено їх ремонт, зокрема, опалювальної системи, повітропроводів, камер сушильних штретків, а також проведено побілку в середині приміщення.

Крім цього, для успішної роботи підприємства взимку заготовлено місячний запас чорно-меблевих заготовок, завезено в достатній кількості палива, а також відремонтовано засоби транспорту.

Рейдова бригада: Ф. ДЕМИДЕНКО, шпаклювальниця, член МК профспілки; І. ОНИЩЕНКО, стелар-складальник; М. ОСИПЕНКО, голова групи народного контролю; П. БУЛАТОВ, працівник редакції газети «Наше життя».

На фото: (зліва) М. М. КАШИН — за робочим розкрійним столом. Перед тим як почати розкрій, він ще раз перевіряє розрахунки. Справа вгорі — Ярослава Сельвестр.

25 лютого 1971 року минає 100 років від дня народження видатної української поетеси Лесі Українки.

ПОДАРУНКОВЕ ВИДАННЯ

ДРАМУ-ФЕЕРІЮ «ЛІСОВА ПІСНЯ» геніальна українська поетеса Леся Українка написала на єдиному подиху за кілька днів влітку 1911 року під час перебування в Кутаїсі.

У цьому творі були використані неоціненні багатства народного фольклору—повір'я, перекази, легенди, казки, пісні. У листі до матері Лесі Українка писала: «Мені здається, що просто згадала наші ліси та затужила за ними. А то я ще здавна тую мавку «в уме держала», ще з того часу, як ти в Жабориці мені щось про мавок розказувала, коли ми йшли якимось лісом з маленькими, але ду-

тагар свій носить. Обминай їх, доню, рая тільки ступиш — і пропала воля!»

Однак потрібен був геній знесиленої хворобою поетеси, щоб у чорносотенну реакцію 1911 року, яка наступила після революційного піднесення 1905—1907 років, створити оптимістичний гімн людині і природі. Вона мала підставити вустами своїх героїв сказати:

«...Я збагнула, що забуття не суджено мені».

«Лісова пісня» і сьогодні чарує нас красою людських почуттів, силою волеюбних ідей, філософським узагальненням буття, вірою у перемогу світла над тьмою.

Вперше ця драма була надрукована в березневому номері «Літературно-наукового вісника» за 1912 рік. Одностайну думку критики того ж року висловив поет М. Вороний: «Лісова пісня» — се твір, якому, на мою думку, немає рівного в подібній роді навіть у світовій літературі».

Щойно у видавництві «Дніпро» вийшло подарункове видання «Лісової пісні». Художниця Надія Лопухова побачила у драмі яскраво визначену тему суперечності між мрією, прекрасним казковим світом природи і жалючими умовами існування тогочасної простої людини, між поезією і реальністю. Тим саме і була визначена творча манера, у якій художниця створила свої малюнки-ілюстрації до книги. Тільки ліногравюра, у її чорно-білому виконанні, могла яскраво відобразити філософські ідеї «Лісової пісні».

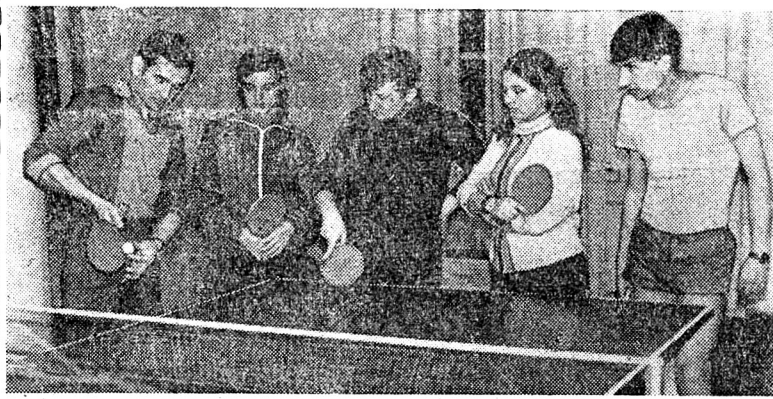
же рясними деревами. Потім я в Колодяжному в місячну ніч бігала самотньо в ліс (ви того ніхто не знали) і там ждала, щоб мені привиділася мавка... Видно вже треба було їй мені колись написати, а тепер чомусь прийшов «слушний час» — я й сама не збагну чому. Зчарував мене цей образ на весь вік».

В драмі-феєрії образи української міфології, наділені людською мовою, зовнішністю і почуттями, зустрічаються з реальним життям, його протиріччями, з прагненнями людини до щастя і волі. Один з героїв «Лісової пісні» радить:

«...Минай людські стежки, дитино, бо там не ходить воля,—там жура

Я. ШАІНСЬКИЙ.

Редактор видавництва «Дніпро»

Спорсмени-тенісисти Ялтинського клубу УТОГ з настанням осені перенесли тренування з настільного тенісу з відкритих майданчиків у закриті приміщення.

На фото: (внизу) найсильніший тенісист Ялтинського клубу глухих Федір Лещенко.

Фото Р. СКОВОРОДНИКОВА.

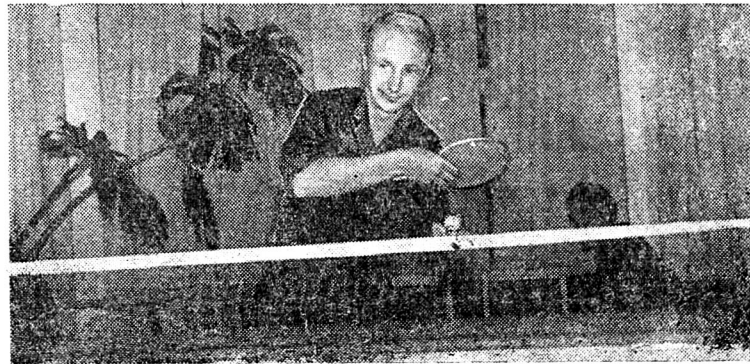
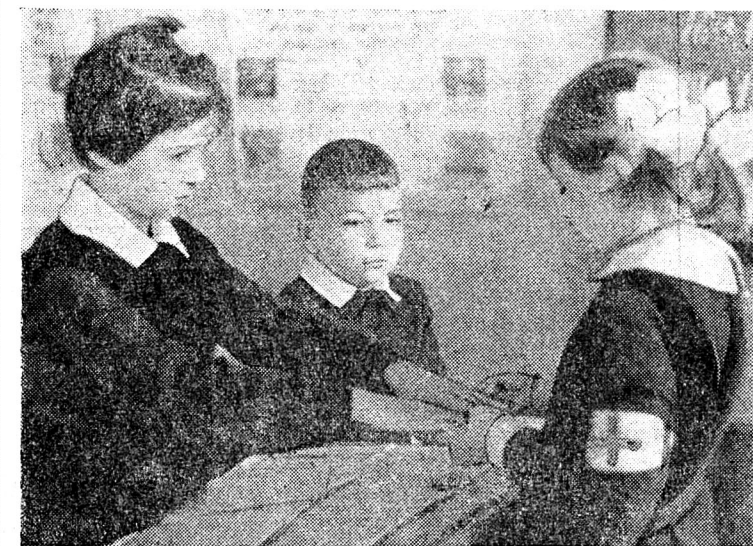

Фото І. ГОЛУБЕВА.

ЖДЕМО НОВИХ ЗУСТРІЧЕЙ

Люблять львів'яни осінню пору року, коли дерева грають всіма барвами, а тому і своє традиційне щорічне свято мистецтв називають «золотою осінню».

Одна з яскравих, барвистих афіш, якими сяяло тоді місто, привернула нашу увагу. Підійшовши ближче, прочитали: «Республіканський театр міміки і жес-

У Львівській школі-інтернаті для глухих дітей створені санітарні пости.

На фото: член поста, першокласниця Оксання КИКАВЕЦЬ перевіряє чистоту рук учнів.

ту «Райдуга».

Так ми потрапили на виставу «Легенда про райдугу».

Юнаки і дівчата в барвистих костюмах, мовою міміки і жесту розповіли про багатовікову історію свого народу, про його боротьбу з національним і соціальним гнітом.

В антракті ми зайшли за куліси, познайомилися з артистами, що зачарували нас своєю пластикою, виразністю і якоюсь особливою чіткою ритмічністю. Ми легко зрозуміли одне одного. Потім художній керівник М. Ю. Новосельський з любов'ю і гордістю розповів про кожного виконавця.

Велике враження справило на нас і друге відділення вистави «Читаючи ваші листи». Кожен номер був насичений дотепним гумором, фантазією і легкістю, за якою ховається велика робота над собою кожного артиста.

Коли опустилась завіса, глядачі довго не відпускали артистів, дарували їм квіти, пам'ятні подарунки.

Тепло попрощалися ми з новим творчим колективом, а тепер чекаємо нових зустрічей з ним у нашому старовинному місті.

Л. КАГАНОВА,
заслужена артистка УРСР,
В. АРКУШЕНКО,
народний артист УРСР,
м. Львів.

РОЗКРИВАТИ СИЛУ ЗНАНЬ

Перед середньою школою для дорослих глухих стоять складні завдання. Без серйозної підтримки громадських організацій ми не зможемо розв'язати їх, навіть з ідеально підібраним колективом учителів та зразковою організацією навчально-виховної роботи. Саме з приводу цього мені й хотілося б поділитися деякими міркуваннями.

Напередодні нинішнього навчального року на засіданні педагогічної ради йшла серйозна розмова: аналізували підсумки роботи за минулий, обговорювали завдання на новий навчальний рік. Педагоги з сумом констатували слабе відвідування занять у школі. З кожним роком доводиться все важче розв'язувати проблему відвідування. Деяка частина працюючої молоді шукає причин, щоб виправдати своє небажання вчитися у школі. І таке, мені здається, не лише у Харкові.

В чому причина?

Над цим питанням ми й замислилися на педагогічній раді. Перш за все слід відзначити, що за останні роки в нашій країні різко підвищилось матеріальне стимулювання. Бажання не тільки виконати, але й перевиконати план і цим самим підвищити свій зарібок, охопило молодих робітників настільки, що більшість з них своє матеріальне благополуччя поставила на перше місце. А навчання в школі відійшло на другий план. Не брати цей фактор до уваги не можна.

Та частина працюючої молоді, яка найвище всього ставить розмір своєї заробітної плати, недооцінює силу знань. І завдання вчителів та школи полягає тепер у тому, щоб розкрити могутні сили духовного багатства за допомогою літератури, історії, фізики, математики.

Нашій школі багато приділяє уваги президія облвідділу УТОГ, його голова В. М. Осипов. В серпні цього року на президії, де були присутні інструктори, перекладачі підприємств і заступники директорів УВП-1 і УВП-2, поділовому йшло обговорення питання про підготовку школи до нового навчального року.

Це допомогло нам виконати план набору. В 17 класах навчається нині понад 200 учнів. Однак всі труднощі попереду. Треба зберегти цей контингент, домогтися систематичного відвідування занять. Ми надаємо великого значення зборам молоді на підприємствах, де трудяться наші учні. В жовтні місяці такі збори вже відбулися на ХТЗ, заводі імені Малишева та інших підприємствах міста.

Спробую коротко розповісти про збори на заводі імені Малишева.

Крім інструктора та перекладачів на цьому підприємстві є ще й відповідальний за виховну роботу серед глухих Н. М. Сегида. На збори він запросив не тільки робітничу молодь, але й майстрів цехів. Після короткої інформації

директора школи про стан відвідування розпочалася конкретна розмова: той, хто погано відвідує школу, повинен тримати відповідь перед учителями, майстрами та своїми товаришами.

Потім виступили учні, які добре вчаться, успішно поєднуючи навчання з виробництвом. Вони гостро критикували тих, хто сяк-так вчиться. Деякі несумлінні учні намагалися довести, що працювати обрубником і вчитися в школі майже неможливо. І тоді виступив учень 15 класу Рижкін і довів їм на власному прикладі: він не тільки обрубник, а й спортсмен, вихователь своєї маленької дочки й учень 15 класу. Якщо деякі молоді робітники працюють обрубниками тимчасово, до оформлення пенсії, то Рижкін трудиться на цій ділянці вже багато років і вважає, що він у боргу перед державою.

Старший майстер цеху І. В. Міхно відзначив у своєму виступі, що ті робітники, які добре вчаться є водночас і передовиками виробництва. Він гостро критикував ледарів. Інші майстри заявили, що вони будуть здійснювати контроль за відвідуванням і успішністю робітників — учнів школи.

На цих зборах було прийнято постанову, що зобов'язує майстрів, цехові комітети створити необхідні умови для навчання робітників, систематично контролювати їх відвідування занять.

Такі збори, безумовно, мобілізують молодь на навчання і подадуть школі відчутну допомогу, але їх треба добре підготувати,

запросити майстрів.

На підприємствах створені первинні організації УТОГ, комісії сприяння школі. За рішенням президії облвідділу УТОГ головних комісій і первинних організацій звітуватимуть у грудні про виховну роботу серед глухих. Будемо сподіватися на те, що вони поживлять свою роботу, бо поки що суттєвої допомоги з їх боку ми не відчуваємо.

Неабияке значення має постійний контакт школи з керівниками підприємств. До кожного з них тричі на тиждень повідомляють адміністрації про відвідування школи робітниками. Крім цього, ми періодично надсилаємо листи директорам і головам завкомів, в яких повідомляємо прізвища тих, хто добре і хто погано відвідує школу, просимо вплинути на не сумлінних.

Ми сподіваємось, що широка позашкільна робота нашого педагогічного колективу все-таки дасть свої позитивні результати.

І. ДЕРБОГЛАВ.

Директор Харківської середньої школи робітничої молоді № 23.

ЩОБ НЕ БУЛО ПРИГОД

З кожним роком на вулицях міст і сіл нашої країни збільшується потік автомобілів. Рух дедалі стає інтенсивнішим. Щоб уникнути дорожніх пригод з вини пішоходів, адміністрація Київського УВП-3 організувала вивчення правил руху.

Раз на тиждень, як тільки стрілки годинника покажуть обідню перерву, до червоного кутка сходяться робітники і службовці підприємства. Тут вже чекають на них представники державної автоінспекції Київського міського управління внутрішніх справ.

На останньому занятті, що відбулося цього тижня, старший лейтенант міліції Г. К. Карпенко ознайомив присутніх з важкими наслідками, до яких призводять порушення правил руху з боку пішоходів і проілюстрував свою розповідь фотознімками дорожніх пригод. Потім представники автоінспекції на кінопересувці показали для присутніх дві кінострічки «Пішохід ламає автомашину» та «Дядько Микола повертається додому».

Ф. МОСТОВИЙ.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1539—8670, 70 р.